

[Pia Kjærsgaard]

hvor mange eller hvor få timer man taler om. Danmark har slet ikke råd til den luksus, det er at arbejde mindre. En nedsat arbejdstid med lønkompensation er det dårligst tænkelige, og hvis parterne ikke finder noget nær en nulløsning, er fremskridtspartiet klar til at stille forslag om et regeringsindgreb, der skal sikre, at overenskomstresultaterne ikke falder i den forkerte retning, og på fremskridtspartiets vegne skal jeg fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet folketinget udtaler, at lønforbedringer i næste overenskomstperiode bør gives i form af skattelettelser baseret på besparelser i de offentlige udgifter, går tinget over til næste punkt på dagsordenen.«

Det er ellers ikke, fordi vi er så glade for, at man griber ind i overenskomstforhandlingerne, men i den nuværende alvorlige økonomiske situation må der lovgives, hvis regeringen til gengæld vil gøre noget mere effektivt ved statens underskud. Jeg vil derfor tillade mig at opfordre organisationerne til at begrave tanken om nedsat arbejdstid i nogle år endnu, selv om socialdemokraterne står foran en tvangsmedlemskampagne til flere millioner kroner, der skal forherlige 35 timers ugen. De penge er givet dårligt ud, og jeg er helt enig i statsministerens udtalelser heroppefra forleden dag, da statsministeren udtalte, at stigningen i lønomsatningerne skal holdes inden for rammer, der er væsentlig snævrere end i indeværende overenskomstperiode. Og så kan man ellers lægge i ordet »snævrere«, hvad man vil. Følger organisationerne ikke dette gode råd, skal der gribes ind, så vi undgår langvarige strejker. Produktionen skal køre, og vores eksport skal vokse, så vores underskud forsvinder. Det er i forvejen tegn på sygdom, når vores handelsbalance ikke er bragt i orden i denne regerings første to år, og den sygdom kureres ikke ved langvarige strejker eller mere fritid og for den sags skyld heller ikke ved forøgede afgifter og skatter.

Man opererer med en forventet stigning i privatforbruget på 2,7 pct. i 1985 og dermed en merindkomst fra moms på 3,3 mia kr. Hvordan man vil få det til at hænge sammen med de tanker, der har været fremme om en trinvis forhøjelse af momsen til 25 pct., må

finansministeren kunne forklare. En yderligere skat på forbrug ville nedsætte forbruget og dermed momsprovenuet. Det er måske det, finansministeren allerede så småt har kalkuleret med i de 3,3 mia kr., han forventer i moms.

De samlede udgifter stiger, hvis man skal følge regeringens oplæg, med 4,0 mia kr. Det klassiske skattetryk får således endnu en tak. Man fortsætter uanset partifarve med at øse penge ud til ganske overflødige ting. Man iværksætter milliardprojekter à la naturgas og tænker letsindigt på andre projekter som hybridnet, der ligeledes vil koste milliarder og atter milliarder, fordi man mener, at vi er verdensmestre i økonomi.

Hvornår satser regeringen på, at vi ikke mere skal stifte gæld i udlandet, men kan begynde at betale tilbage? Småforlig med de radikale og aftaler med socialdemokraterne vil ikke rette nok op i forhold til det økonomiske kviksand, regeringen og desværre også befolkningen befinder sig i.

I 1982 var det selv blandt socialdemokrater blevet betænkeligt med den eksplosivt voksende statsgæld. Den tidligere finansudvalgsformand, hr. Henning Jensen fra socialdemokratiet, udtalte bl.a., at han ikke ville udelukke, at staten blev nødt til at ændre på tilbagebetalingsvilkårene for statens gæld for at lette presset på statsfinanserne. Hvad fik hr. Henning Jensen til at udtale sig sådan? Jo, statens underskud var blevet så stort, at man efterhånden skulle svare 40 mia kr. alene i afdrag på en række lån, således at staten i 1983 skulle bruge alle sine indkomstskatter på at betale afdrag på den eksisterende indenlandske statsgæld.

De offentlige udgifter var i kraftig udvikling. Denne udvikling er fortsat under den nuværende regering, der i januar 1983 måtte konstatere, at vores kreditværdighed fik en lavere grad på kreditværdighedsskalaen. I New York var man ikke ved at falde ned af stolene over regeringens resultater, men hvorfor skulle man også det? Forøgede skatter og afgifter kan ikke kaldes besparelser.

Fremskridtspartiet viste bl.a. under Rio Bravo-forliget, at vi kunne sluge nogle usmagelige kameler for at forbedre forholdene for en række skatteydere. Da regeringen så senere efter diktat fra de radikale ikke ville forhandle finanslov med fremskridtspartiet, kunne vi selvfølgelig ikke være med på den